

i et Aar for hver Arbejder, hvormed Beskæftigelsen forøges. Da Tilskuddet ogsaa ydes, naar Forøgelsen af Arbejderantallet skyldes en Forkortelse af Arbejdstiden, vil Bestemmelsen saaledes ogsaa virke i denne Retning.

I den Hensigt at undersøge, hvorvidt det ved *Overenskomst* mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes faglige Organisationer om Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge var muligt at tilvejebringe en bedre Fordeling af Arbejdet, har Socialministeriet i Skrivelse af 29. Marts 1932 anmodet det i Henhold til Forligsmandens Mæglingsforslag af 10. Februar 1932 nedsatte Udvalg om at gøre Indstilling vedrørende Spørgsmaalet om en Forkortelse af Arbejdstiden og Afskaffelse eller Begrænsning af Overarbejdet.

I Skrivelse af 18. Oktober 1932 til Socialministeriet har Forligsmanden imidlertid, som tidligere offentligt omtalt, meddelt, at det ikke har været muligt at opnaa Enighed indenfor Udvalget.

Det er med Beklagelse, at Regeringen saaledes maa konstatere, at det til Trods for den stadigt og voldsomt stigende Arbejdsløshed har vist sig umuligt ved *Overenskomst* mellem de faglige Organisationer at opnaa en frivillig og almindelig Arbejdstidsforkortelse. Regeringen er vel klar over, at en saadan Arbejdstidsforkortelse griber dybt ind i saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Interesser, og at Lovgivning paa dette Omraade derfor maa ske med Lempe, men Regeringen er paa den anden Side ud fra foranstaaende Betragtninger af den Opfattelse, at Spørgsmaalet om at søge Arbejdstiden nedsat ved *Lov* med stor Styrke maa melde sig, saafremt overenskomstmæssige Resultater ikke kan opnaas.

Da hele dette Spørgsmaal som foran nævnt for Tiden drøftes af den internationale Arbejdsorganisation, og da Resultatet af denne Drøftelse maa antages at foreligge i den nærmeste Fremtid, har Regeringen ikke ment paa nuværende Tidspunkt at burde stille Forslag om en *almindelig* Arbejdstidsforkortelse, men har anset det for rigtigst at nøjes med at foreslaa Gennemførelsen af en Arbejdstidsforkortelse ved visse offentlige og private Arbejder, der iværksættes i Anledning af Arbejdsløsheden. Da disse Arbejder netop og alene sættes i Gang til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, synes det rimeligt for disse Arbejders Vedkommende at *paabyde* Indførelse af 40 Timers Arbejdsugen.

Man har samtidig haft for Øje, at Lovens Bestemmelse om Indførelse af forkortet Arbejdstid bør kunne bringes til Anvendelse paa Arbejder, udført af private Virksomheder, hvor Formaalet med Iværksættelsen af Arbejdet vel ikke er Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, men hvor Arbejdet udføres med Tilskud fra Staten som et Led i Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Da den herved opnaaede Produktionsforøgelse alene bliver mulig ved Støtte fra Staten, og da denne Støtte ydes for gennem Produktionsforøgelsen at skabe Merbeskæftigelse, vil det være rimeligt for en saadan Produktions Vedkommende at skabe *Mulighed* for Indførelse af en Arbejdstidsforkortelse.

ad § 1.

Stk. 1. Ved Arbejder, der i Anledning af Arbejdsløsheden iværksættes af Staten, eller ved Arbejder, der med samme Formaal iværksættes af Kommuner eller af private med direkte Støtte af Staten, vil de tekniske og økonomiske Vanskeligheder ved en 40-Timers Arbejdsuge oftest være ret ringe. Det vil her som Hovedregel dreje sig om Arbejder, hvor en Fordeling af Arbejdet har de bedste Betingelser for at kunne gennemføres, saaledes f. Eks. ved Jord-, Vej-, Grundforbedrings- og Bygningsarbejder.

Medens man — bortset fra Bestemmelserne i Stk. 2 om visse Dele af et Arbejde, der ikke omfattes af denne Lov, og i Stk. 3 om Afgørelse af mulige Tvivlsspørgsmaal — har anset det for rigtigst under Lovens Omraade at inddrage ethvert Arbejde, der med det angivne Formaal iværksættes enten af Staten eller af Kommuner eller private med Støtte af Staten, har man — som det fremgaar af de almindelige Bemærkninger — anset det for nødvendigt at tage Forbehold forsaavidt angaar Arbejde udført af en Virksomhed, der oppebærer Tilskud i Henhold til eventuel særlig Hjemmel. Ved saadanne Arbejder vil det nemlig ofte dreje sig om Forøgelse af en Produktion, der allerede er i Gang, og hvor man naturligvis ikke kan have én Arbejdstid for de hidtidige Arbejdere og en anden, kortere, for de nytilkomne. Kun hvor Merbeskæftigelsen er foranlediget af en ny, selvstændig Produktion eller Oprettelse af en ny, selvstændig Afdeling af en Produktion, eller hvor der er Tale om Iværksættelse af et specielt, afgrænset Arbejde, vil det være praktisk muligt at bringe nærværende Lov i Anvendelse.